

[Aksel Larsen.]

lovsbestemmelse, kan man spare sig hele denne buket af lovforslag, så vil vi slet ikke have den, og så må domstolene finde ud af det. Nu har man imidlertid udarbejdet lovforslagene. Hvorfor skal der så ikke i lovforslaget om anbringelse på arbejdsanstalt stå noget om domstolenes kompetence i så henseende? Der er for mig at se slet ingen argumentation fra socialministeriets side. Der findes kun denne ene betragtning, at socialministeriet ved udarbejdelsen af lovforslaget ikke har ment at burde tage stilling til dette spørgsmål. Jeg mener i høj grad, socialministeriet burde have taget stilling til dette spørgsmål; jeg mener, udvalget burde have taget stilling til det, og jeg mener, at tinget bør tage stilling til det. Det er muligt, at domstolene eller visse domstole på grund af den løshed, der er over det hele, vil tiltage sig en vis kompetence til også at bestemme varigheden af den eventuelle indespærring på arbejdsanstalt; hvis domstolene vil gøre det, skal man formentlig være glad for, at de tiltager sig en sådan kompetence, men jeg ville foretrække, at det i loven blev fastsat, at domstolene skulle afgøre, både om den administrative beslutning er rigtig, og om fristen for anbringelsen på arbejdsanstalt er rigtig.

Det er de bemærkninger, jeg på mit partis vegne har at gøre til lovforslagene nu ved anden behandling. De havde været overflødige, hvis man i udvalget havde ofret mine bemærkninger ved første behandling tilstrækkelig opmærksomhed og taget hensyn til dem. Det ser jeg man ikke har gjort, og derfor måtte de gentages nu. Af den videre behandling må det afhænge, hvordan vi vil stille os på de pågældende punkter ved lovforslagenes tredje behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne på den højtærede indenrigs- og boligministers, på den højtærede socialministers og på egne vegne takke udvalget for den tilslutning, der er givet til de foreliggende lovforslag. Vi kan være indforstået med, at man i lovforslagene på en enkelt undtagelse nær ønsker indføjet revisionsbestemmelser, hvorefter forslag til revision skal forelægges folketingsåret 1957—58. Man kunne naturligvis anlægge

den betragtning, at en sådan bestemmelse er overflødig, al den stund love jo altid kan tages op til revision, hvis man her i tinget eller i administrationen får den opfattelse, at der er noget, som trænger til at rettes, men jeg ser meget vel det berettigede i, at man pålægger administrationen at være opmærksom på den praksis, der udvikles omkring denne lovgivning, fordi den er en ny landvinding.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg gerne gøre nogle ganske få bemærkninger. Det ærede medlem rejste på ny spørgsmålet om den ret til underretning, der ved denne lovgivning tillægges den frihedsberøvede. Jeg vil gerne henvise det ærede medlem til de bemærkninger, som derom er fremsat i bilagene til betænkningen over lovforslaget om ændringer i lov om rettens pleje, side 16. Det ærede medlem gjorde også en bemærkning i tilknytning til bestemmelsen i § 469, stk. 1, i forslag til lov om ændringer i retsplejeloven, idet det ærede medlem var utilfreds med ordvalget „den, som handler på hans vegne“ og mente, dette burde omskrives. Hertil vil jeg gerne sige, at vi her har fulgt den terminologi, som er anvendt i grundloven.

Endvidere pegede det ærede medlem på, at det ikke er sikkert, at 5 dages fristen blev overholdt, og at der derfor burde sikres den frihedsberøvede en ret til selv at indbringe sagen for retten. Derom vil jeg sige, at hvis den besluttende myndighed skulle undlade at efterkomme bestemmelsen indenfor den fastsatte frist, drejer det sig om tjenesteforseelse, og der vil i grovere tilfælde endog kunne blive tale om at rejse straffesag mod den ansvarlige herfor. Endvidere er der også den mulighed, at den frihedsberøvede eller den, der handler på hans vegne, kan søge sagen klaret gennem sagsanlæg efter retsplejelovens almindelige regel. Jeg vil derfor være tilbøjelig til at tro, at der er skabt tilstrækkelig sikkerhed, men jeg kan her sige til det ærede medlem, at den revision, denne lov skal underkastes om nogle år, må kunne afløre, om der på dette område skulle være mangler.

Det samme gælder det problem, det ærede medlem påpegede om bestemmelsen om genoptagelse på begæring efter en vis frist. Her må retstilstanden være den, at hvis der ikke i særloven er fastsat nogen frist for en